

[Gregersen.]

går til bunden som dengang, og det offentlige fremdeles møder med sådanne milliardkrav på borgerne, hvordan har man så tænkt sig, at det kunne klares af erhvervenes udøvere med små indtægter, der i sig selv vil være katastrofale, og skatter, der simpelt hen ikke vil kunne betales?

Derfor tilråder vi så alvorligt, som det er os muligt, at gå ind på retsforbundets tankegang, at trække en skillelinie mellem, hvad der med rimelighed kan kaldes fællesopgaver, og hvad der må anses for private, og trække alle udgifter, der ikke vedrører fællesskabet, og som ikke med rette kan kaldes samfundsopgaver, ud af budgettet — og at gøre det i tide, inden syndfloden er over os.

Jeg hørte ikke den højtærede finansminister ved mikrofonen forleden aften i radio-serien „Hvis jeg havde ham her“; men jeg hørte bagefter, at han skulle have sagt, at han var flov over, at skatterne i Danmark ikke var højere. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Det er ikke sandt!). Nej, det er det, jeg vil sige. Det viste sig dog ved eftersyn af referaterne at være forkert. Så slemt var det ikke. Finansministeren havde kun sagt, at han var flov over klagerne over de høje skatter. Jaja, højtærede hr. finansminister, det kommer jo an på, hvor meget man har at undvære. Det kommer an på, hvor dybt skatterne skærer ned. Referatet, jeg læste, stod i et af regeringsbladene, og det havde til overskrift: „Ministeren med den korte livrem ved mikrofonen“. En livrem kan bruges til flere ting, og det skulle ikke undre mig, om den højtærede finansminister ved given lejlighed får over fingrene. Der er jo mennesker og menneskeskæbner bag eller måske snarere under finansministerens tal.

Regeringen har i den såkaldte trontale artydet, at der vil tage fat på opsparingsproblemet med det formål at opmuntre flid og sparsommelighed, og det hed derefter i referaterne i forskellige regeringsblade, at nu skulle det kunne betale sig at være flittig og sparsommelig. Og det synes vi er en rimelig tanke, men på den anden side har vi svært ved at finde linien i regeringens politik på dette område.

Vi får nu tre former for statens behandling af de flittige og sparelystne, men hvor de krydser hinanden, og hvor de følges ad, kan vi ikke hitte ud af. Først er der nu

skattebehandlingen af flid og sparsommelighed, den er velkendt. Den siger: jo mere du arbejder, og jo mere du sparer, jo mere skal du straffes. Fliden og sparsommeligheden behandles som en forbrydelse, og bøden er progressiv. Så kommer nu den nye idé, der taler om, at opsparing af et vist omfang skal have skattelettelse, med andre ord en præmiering af flid og sparsommelighed, beskeden ganske vist — højeste lettelse 160 kr. årlig —, men dog en præmiering. Man må håbe, at finansministeren nedskærer budgettet med det tilsvarende beløb, ellers betyder det jo blot, at andre skal af med så meget mere.

Endelig er der den tredie form, den bundne opsparing, hvis anden rate nu forfalder, og hvis omfang vist har forskrækket mange. Det siges, at der er mange, der ikke ved, hvor de skal finde de penge, de er dømt til at aflevere i tvungen opsparing. Ville det ikke være en absurd foreteelse, hvis man skulle komme dertil, at der foretoges udpantning i og auktion over vedkommendes møbler, og at den udpantede derefter fik en sparekassebog på det indkomne beløb. Jeg er ikke helt sikker på, at han vil taksere det til en opsparing. Det kan nemt blive til, at han i stedet har mistet det meste af, hvad han har fået sig samlet. Man må huske, at de allerfleste ikke har anden formue end deres møbler og nødvendige husgeråd. Og i almindelighed gælder det, at en stor del af befolkningen gennem dyrtid og høje skatter er spændt så hårdt for, at den ikke kan se, hvordan den skal skaffe udvej for det sidste pålæg: den bundne opsparing.

Under hensyn til disse forhold tror jeg, at regeringen skal undlade at stille forslag om præmiering af opsparing. Det vil ikke blive opfattet alvorligt, sålænge det er almindelig opfattelse, at det offentlige er ude efter den sidste femøre, en skatteyder kan få tilovers. Det vil ikke blive opfattet alvorligt, sålænge mennesker kvier sig ved at udvide deres virksomhed eller tage overarbejde af frygt for, at merfortjenesten skal gå i de offentlige kasser. Derfor anbefaler jeg, skønt tanken om præmiering af flid og sparsommelighed er mig sympatisk, at gå en anden vej, retsforbundets vej: at begrænse de offentlige udgifter væsentligt, så at borgerne selv og ad frivillig vej